

Cựu Thiếu Tá CSQG, Khối Tư Pháp Bộ Tư Lệnh CSQG VNCH

60 năm nhìn lại cuộc đời, như mới ngày hôm qua ...

KHỞI ĐẦU SỰ NGHIỆP (Law Enforcement Career)

Tôi không tin vào “bói toán” nên chẳng bao giờ đi đến thầy bói để xem số mạng mình “ngày sau sẽ ra sao”. Các Cụ thường nói “Bói ra ma, quét nhà ra rác” nhưng tôi tin vào Thiên Mệnh và không ai thoát khỏi số Trời, đúng như hai câu thơ của Cụ Nguyễn Du “Bất phong trần, phải phong trần, cho thanh cao mới được phần thanh cao...”.

Tôi có “số hên” từ năm 19 tuổi. Cả một tuổi thơ đầy “gian nan”. Như bao nhiêu gia đình khác, chiến tranh tàn phá quê tôi, nhà bị đốt cháy, gia đình phải làm người “tỵ nạn” lênh đênh trên quê hương của mình. Gia đình đông con và chật vật nhưng Ba Má tôi luôn lo cho anh em chúng tôi có đủ cơm ăn, áo mặc và cấp sách đến trường. Ba thường nói: “Có học thì các con mới thoát khỏi cảnh nghèo này”.

Tôi còn nhớ rõ, mỗi ngày gò lưng trên chiếc xe đạp “cọc cạch” từ nhà đến Trường Trung Học Chu Văn An. Một hôm chẳng may, khi xe chạy xuống dốc cầu Thị Nghè, “con ngựa sắt made in cholon” bỗng gãy cổ. Thằng học trò bị té sấp mặt, chảy máu miệng và môi sưng vù... . Khi kéo lê chiếc xe đạp về đến nhà thì tôi gặp Dì Năm, em của Má. Với đôi mắt rưng rưng, Dì đã tặng tôi chiếc xe đạp làm phương tiện “kiếm cơm” của Dì, và nói: “Dì cho con chiếc xe này để con tiếp tục đi học. Ráng lên nghe con!” Tôi đã rơi nước mắt và nhớ mãi ánh mắt của Dì, tự nhủ ít nhất là tôi phải lấy bằng Tú Tài II rồi đi tìm việc, vừa làm vừa

học để không phụ lòng cha mẹ và những người thương yêu tôi.

Xong việc thi cử thì “vận may” đã đến!!! Trên đường từ Trường Luật về nhà, tôi ghé qua Phòng Thông Tin thuộc Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ và được biết nơi đây đang tuyển dụng Thông Dịch Viên. Không để lỡ mất cơ hội, tôi đã nộp đơn thi và cuối cùng được trúng tuyển. Tôi được nhận vào làm việc cho Cố Vấn Hoa Kỳ thuộc Cơ Quan Phát Triển Quốc Tế, Phòng An Ninh Công Cộng (Office of Public Safety, viết tắt là USAID/OPS).

Sau tuần lễ thử công việc, tôi được cử đi Cà Mau và được cấp phương tiện di chuyển là máy bay Beechcraft 2 cánh quạt, của Hãng Air America. Nhìn chiếc phi cơ nhỏ nhỏ xinh xinh, tôi nhớ lại giấc mơ hồi còn trẻ, mỗi khi có tiếng động cơ máy bay trên bầu trời về đêm, tôi cố lắng nghe và thả hồn theo nó...cho đến khi tiếng động cơ xa dần... xa dần...rồi tắt hẳn... Tôi mơ ước ...ước gì một ngày nào đó mình được ngồi trong chiếc phi cơ, bay đến các phương trời xa để khám phá những điều mới lạ... Ao ước thì như vậy, nhưng cảm thấy xa vời quá... đời mình chưa chắc có được một chiếc xe gắn máy để đỡ mỗi chân thì làm sao leo lên được máy bay... tôi thường miên man với những ước mơ như vậy rồi chìm dần vào giấc ngủ ...

Hôm nay tôi ngồi trên máy bay, trong lòng rất vui vì ước mơ của cậu bé năm nào đã

trở thành sự thật. Những chiếc Beechcraft 2 cánh quạt của Hãng Air America được Tòa Đại Sứ Mỹ dùng vào việc đưa thư và chuyên chở các viên chức đi công tác khắp 4 vùng chiến thuật. Hôm đó, chỉ có tôi và Ông Pilot. Ông cho tôi ngồi ghế co-pilot để trò chuyện. Tôi được biết chuyến bay sẽ cất cánh từ Phi Trường Tân Sơn Nhất đến các tỉnh có cố vấn USAID như Hậu Nghĩa, Mỹ Tho, Cần Thơ, Chương Thiện, Châu Đốc, Rạch Giá rồi mới đến Phi Trường Quản Long, Cà Mau (An Xuyên). Lần đầu tiên được đi máy bay, lại được ngồi trong cockpit, chàng “pilot phụ” sung sướng ngắm nhìn *“phi đạo chạy dài, anh cất cánh bay lên”*, nhìn thấy *“Saigon đẹp lắm, Saigon ơi, Saigon ơi”*, thấy bãi biển cát trắng dài với những rặng thông cao vút, thẳng tắp *“ai qua không quên để lại, một vài luyến tiếc ...”*, thấy những ruộng đồng xanh ngát, bao la vào mùa lúa trở bông, và nhìn thấy những mái nhà tranh liêu xiêu, nơi ấy những người dân quê chất phát đang sinh sống. Quê hương tôi là đây. Nếu không được đi học, có lẽ giờ này tôi còn làm công việc tay lấm chân bùn như hàng triệu đồng bào làm than trên đất nước đang bị chiến tranh tàn phá...

Tôi đang miên man trong ký ức thời niên thiếu thì chiếc Beechcraft đã hạ cánh xuống phi đạo tại phi trường Trà Nóc, pilot trao thư cho người nhận rồi lại cất cánh bay lên.

Chiếc Beechcraft bay lên, đáp xuống nhiều phi trường các tỉnh để đưa thư, khi đến gần tỉnh lỵ Cà mau, phi cơ sắp hạ cánh thì bị VC núp trong lùm trong bụi bắn lên, Pilot khều vai tôi và ra dấu nhìn về phía trái. Tôi thấy có vài cụm khói trắng nho nhỏ, Ông Pilot nói “VC” đó. Ông lượn quanh một vòng rồi nói “tighten your seat belt” và cho phi cơ chúi xuống theo thể Kamikaze, và hạ cánh an toàn ở Phi Trường Quản Long. Ly cà phê sáng nay đã không còn kim hãm được nữa và tôi đã cho nó phọt ra trong túi

giấy, có lẽ mặt mày cũng không khác tàu lá chuối. Ông Pilot là cựu Sĩ Quan Không Quân Mỹ nhìn cậu học trò tuổi 19 lần đầu tiên gặp “sóng gió”, Ông hỏi “Are you OK?” tôi đáp “I am OK”.

Ông Pilot giao túi thư có niêm phong chì Diplomatic pouch và dặn tôi trao tận tay ông Cố Vấn Trường, sau đó chỉ cho tôi xem một lỗ hồng nhỏ ở flipper bên cánh trái. Ông nói “they missed us just a few inches”. Ông bắt tay tôi với lời chúc may mắn.

Số Trời đã định nên đến ngày viết bài này, tôi đã ngồi trên phi cơ bay khắp nơi gần 60 năm, và tôi vừa đến Trung Tâm Baikonur Cosmodrome, nơi Nga phóng phi thuyền lên không gian trước Hoa Kỳ. Visa nhập cảnh của tôi đóng không biết bao nhiêu dấu trên vài chục cuốn sổ thông hành.

Nhớ lại những chuyến bay không ngừng nghỉ trong bao nhiêu năm qua... vừa từ Bangkok, Thailand về đến Hoa Kỳ thì lại tiếp tục đi công tác vụ oil leak trên Vịnh Mexico Deepwater Horizon mà người ta nghi ngờ do khủng bố gây ra và tôi được chỉ định đi giám định tình hình. Tôi ghé Hoa Thịnh Đốn thăm gia đình rồi bay đến hiện trường. Hai hôm sau, cựu Tổng Thống Obama cũng đáp xuống đúng bãi biển tôi vừa đến. Xong việc tại Louisiana, tôi phải đi ngay Nam Phi qua ngã Los Angeles, nghỉ ở đây một đêm tại nhà bạn K3 Nguyễn Văn Cư Sumaco rồi bay qua Johannesburg được 2 tuần thì lại vội vã đi New Delhi, Ấn Độ. Một tuần sau lại khăn gói đi Bangkok khai giảng Khóa huấn luyện “Chống Khủng bố” tại International Law Enforcement Academy (ILEA Bangkok), dành cho những cấp chỉ huy Law Enforcement thuộc các quốc gia Đông Nam Á. Tháng 5 năm 2022, tôi đi Phi Châu có ghé qua đêm tại Atlanta, được Anh Chị Hồ Cảnh Phùng và các bạn K3 đón về nhà khoản đãi.

Có lần tôi đã gặp một cấp chỉ huy cao cấp ngành Công An của Việt Cộng tại ILEA,

ông ta gặp tôi và hỏi tôi có phải là người Việt Nam không, tôi trả lời “Đúng”. Ông ta hỏi lại tại sao ông không biết tôi? Và tôi đang làm gì ở đây? Tôi cười và chỉ lên tấm bảng Thông Cáo trên cao, có tên và hình của tôi, là giảng viên trưởng của ILEA Bangkok.

Tình Yêu Đầu và Số Mạng Nguyệt Ngã...

Năm 20 tuổi, tôi gặp nàng tại cơ quan USAID Cà Mau. Tình cuối địa đầu, có cảnh vật sông nước, miền quê mộc mạc nghèo nàn. Nàng là người Việt, gốc Khmer sinh trưởng ở Sóc Trăng, xuống Cà Mau tá túc nhà người chị để làm việc. Một thanh niên vừa từ giã mái trường, đang bước vào đời đã gặp một thiếu nữ mới đến từ một tỉnh lẻ, chưa hề biết thủ đô là gì. Nàng là con gái thứ của một Ông cựu Đốc Học thời Tây. Tôi “*đã gặp em chiều nào chốn quê xưa, lúa ngô hai mùa*”... “*tôi cũng yêu mái tranh dưới hàng dừa .... yêu biển vắng...*, và *tôi cũng yêu em, yêu em rộn ràng, yêu em nồng nàn, yêu em chứa chan*”... Chúng tôi đã yêu nhau và đã báo tin cho gia đình hai bên về dự tính lập gia đình. Bà Nội tôi vui và tán đồng, nhưng Nội rất cẩn thận về số mạng nên tự đi xem thầy để biết 2 cháu của Bà có hợp tuổi hay không? Vị sư ở ngôi chùa gần Ngã Ba Hàng Xanh hỏi tuổi rồi “phán” hai tuổi này ở với nhau chưa “nát chiếc chiếu” thì một trong hai người sẽ “ra đi”.

Tình yêu chúng tôi đã mạnh hơn lời nhà Sư. Tôi cho đó là tin dị đoan. Chưa đầy hai năm sau ngày cưới, Nàng bé con về thăm cha mẹ ở Sóc Trăng và bà chị ở Cà Mau. Trên đường về, gặp VC đào đường, đắp mô trên QL, xe bị kẹt lại đến trưa, khi QLVNCH đến giải tỏa thì Nàng đã ngồi ngoài nắng gần nửa ngày trời với con gái nhỏ trên tay, Nàng xin nước uống từ một căn nhà lá ven đường. Về đến Saigon, Nàng sốt mê man. Tôi vội đưa vào Bệnh Viện Chợ Rẫy, vài hôm sau, Nàng “rũ gánh hồng trần” vì Bệnh Thương Hàn... bỏ tôi ở lại trong cảnh “gà trống” nuôi con, một bé gái vừa được tròn 8 tháng.

Một bạn đồng khóa 3 là Đại Úy CSQG Thôi Hùng Minh (hiện ở Florida) từng là Huỳnh Trưởng của Nàng trong nhóm Hướng Đạo Phật Tử biết rõ về Nàng. Tôi không hiểu việc này có phải do Thiên Mệnh y như lời Sư Thầy tại Chùa Ngã Ba Hàng Xanh báo trước hay không??? Một điều ngẫu nhiên khác là Ba tôi được may mắn, trúng số nhỏ nhỏ, vừa đủ để chôn cất Nàng tại phần mộ tổ tiên, nơi mà Nàng đã hứa với Bà Thím là Nàng sẽ về ở luôn với Bà. Không ngờ Nàng giữ lời hứa quá sớm. Thím tôi dành việc tắm rửa, tần liệm cho Nàng và khấn : “Thôi con về ở với Thím, có rau thím cúng rau, có cháo, thím cúng cháo, nghe con”... Bà Thím của tôi tên Lý Thị Loan, cúng giỗ cho vợ tôi hơn nửa thế kỷ, cho đến khi bà mất cách nay 3 năm, thọ 99 tuổi.

Hồng nhan bạc phận

Khúc Quanh Mới:

Trong thời gian làm việc cho USAID/OPS, Ông Cố Vấn cho tôi biết Lực Lượng CSQG sẽ bành trướng để đảm nhiệm công việc bảo quốc an dân với Chương Trình Bình Định (Pacification Program), thay thế quân đội, CSQG bắt đầu tuyển dụng thêm một số sĩ quan trẻ để bổ sung cho các đơn vị Cảnh Sát Dã Chiến (Police Field Forces) trên toàn quốc. Cố Vấn Mỹ đề nghị một chương trình

huấn luyện chuyên môn giống như các Police Academy bên Mỹ. Phía VN tăng thêm 3 tháng cho chương trình học quân sự tại Trường Bộ Binh Thủ Đức, đồng thời biệt phái một số Sĩ Quan trẻ bên Quân Đội có học thức để có đủ cấp chỉ huy cho một Lực Lượng Cảnh Sát Quốc Gia hơn 130.000 người. Vị Cố Vấn trực tiếp của tôi, Ông Chester C. Jew người gốc Hong Kong, là một Naturalized US Citizen, tính tình hiền lành, dễ thương và có vợ là người Việt Nam. Ông Jew khuyên tôi nên gia nhập Ngành CSQG, và Cố Vấn Mỹ sẽ yêu cầu Tổng Nha CSQG cho tôi biệt phái làm việc với Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ. Tôi đồng ý vì đã có sẵn hoài bão góp phần thay đổi phương thức làm việc của CSQG. Tôi nộp đơn dự thi nhưng Ông Jew nói không cần, chờ ngày tuyển dụng ứng viên cho Ngạch Biên Tập Viên Ông ta sẽ giới thiệu cho tôi gia nhập qua ngã “Điền Khuyết” vì Ông tin rằng tôi có đủ năng lực làm công việc của một Sĩ Quan CSQG.

Một tuần sau, vị Cố Vấn CSQG Nha Đô Thành, Ông B.Young, người mà tôi đã từng có dịp làm việc dưới quyền, giới thiệu tôi đến gặp Giám Đốc Nha CSQG Đô Thành là Đại Tá Trần Văn Sắt. Tôi trình bằng cấp, thư giới thiệu của Ông Cố Vấn Trưởng. Hơn hai tuần sau, tôi nhận được giấy mời trình diện tuyển dụng của Sở Nhân Viên Tổng Nha CSQG do Thiếu Tá Chánh Sở Nguyễn Hoàng Chương ký. Tôi là ứng viên điền khuyết cho 3 Biên Tập Viên đã nghỉ hưu. Sau đó, tôi nhận được giấy đi khám sức khỏe và Quyết Định Tuyển Dụng trong Ngạch Biên Tập Viên Công Nhật. Đầu năm 1968 tôi nhận được Sự Vụ Lệnh nhập học Khóa 3 Biên Tập Viên CSQG.

Hòa nhập với 200 Sinh Viên Sĩ Quan Biên Tập Viên CSQG tại Học Viện CSQG (trong Trại Lê Văn Duyệt - Biệt Khu Thủ Đô) là dịp cho tôi quen biết thêm nhiều bạn hữu. Phần đông trong số này đều đang học Đại Học tại các phân khoa, gia nhập Ngành

CSQG qua một kỳ thi tuyển toàn quốc. Con số 200 người được trúng tuyển để vào Học Viện xem ra là một con số quá ít ỏi so với hơn 10 ngàn Ứng Viên ghi danh dự thi. Tôi khâm phục các bạn trúng tuyển do bộ Văn Hóa Giáo Dục của VNCH tổ chức, không có chuyện “bồi trơn” các bạn đồng khóa là “cream of the cream”. Khi còn là SVSQ, chúng tôi cũng phải học 3 tháng giai đoạn đầu (Căn bản quân sự) ở Trường Bộ Binh Thủ Đức. Tôi nhớ không lầm là cùng học với Khóa 27 Thủ Đức. Các bạn được phân bổ qua CSDC phải học lại theo đúng chương trình huấn luyện của SVSQ trường Bộ Binh Thủ Đức.

Chuyện Tết Mậu Thân

Vị Cố Vấn cũ của tôi, Ông Chester C. Jew thường nhắc lại Chuyện Tết Mậu Thân mà cả hai chúng tôi thoát chết trong gang tấc. Đó là kỷ niệm sau cùng với Ông trước khi Ông về Hoa Kỳ lấy bằng Tiến Sĩ và tôi cũng chính thức rời công việc ở Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ để vào Học Viện. Chuyện Tết Mậu Thân xảy ra như sau: Ngày mừng một Tết, Ông và tôi đi công tác trở về và khi xe chạy qua ngã tư xa lộ thì bị Việt Cộng từ Cuộc CSQG Hàng Xanh bắn xuống, tài xế thắng gấp, xe tông vào lề, chúng tôi nhảy xuống, dùng thành xe làm lá chắn đạn rồi vừa chạy vừa tìm chỗ an toàn. Các chiến Sĩ Biệt Động Quân đang tiến lên từng tấc đất về phía Chi CSQG và đã tiêu diệt bọn VC, chiếm lại cơ sở cho CSQG. Tài xế của Ông Jew vội vã chạy từ nơi ẩn nấp, lấy lại chiếc xe. Thoát nạn trong gang tấc, chúng tôi trở về Tòa Đại Sứ Mỹ. Đến nơi, tôi nhìn thấy một lỗ hổng lớn trên bức tường của Tòa Đại Sứ phía đường Thống Nhất. Xác bọn Việt Cộng còn nằm ngổn ngang quanh đó.

Sau Tết, tôi vào Học Viện CSQG, Khóa 3 và bắt đầu chương trình huấn luyện, lấy CÔNG MINH LIÊM CHÍNH làm kim chỉ nam, và đó cũng là chìa khóa cho sự thành công trên đường đời sau này (Tôi sẽ dẫn chứng sau). Ngày mãn Khóa Ông Jew và

một số Cố Vấn khác tổ chức cho tôi một Graduation Party. Hôm ấy tôi có mời 2 anh K3 Lê Trường Nhã (Hầu Kỳ) và Lương Văn Tân (Virginia) cùng đến chung vui.

Sau khi mãn khóa, các tân sĩ quan chúng tôi được bổ nhiệm đi khắp 4 vùng chiến thuật. Khóa 3 có 400 SVSQ gồm 200 BTV thụ huấn 10 tháng và 200 Thẩm Sát Viên thụ huấn 6 tháng.

Sau khi tốt nghiệp Khóa 3 Học Viện CSQG, tôi chính thức được vào ngạch Biên Tập Viên và nhiệm sở đầu tiên là Tổng Nha CSQG, Sở Cảnh Sát Hành Chánh. Nơi đây tôi có cấp bậc cao hơn những người cùng phòng nhưng chẳng được giữ chức vụ gì ngoài việc ngồi học “đánh máy” và “chạy văn thư”. Số phận hầu hết những sĩ quan mới ra trường đều như thế. Rồi may mắn lại đến, tôi tình cờ gặp lại người bạn cũ, anh Nguyễn Ngọc Bích học cùng lớp Đệ Nhất với tôi, anh Cao Hoàng Vân, Ong Tỷ, và Triệu Xinh. Bích được miễn dịch và đang là Thông Dịch Viên cho Cố Vấn Sở Căn Cực. Ông xếp lớn của Khối Cảnh Sát (Tiền thân của Khối Tư Pháp) nhờ Bích dạy thêm Anh Văn cho Ông ấy. Bích từ chối và nói *dưới trướng của ông có một “Thông Dịch Viên”, sao Ông không dùng?* Một tuần sau, tôi được lệnh “thu gói hành trang” lên làm việc bên cạnh xếp lớn để Ông ta tra dồi thêm Anh Ngữ. Tôi vẫn làm việc như một thư ký “quèn”. Xin nói thêm về anh bạn Nguyễn Ngọc Bích này, anh được học bổng đi Hoa Kỳ, đậu Master tại Đại Học Harvard, về nước làm Luật Sư, cố vấn cho các đại công ty Hoa Kỳ. Sau năm 1975, Bích bị Việt Cộng giam giữ 17 năm vì tình nghi làm việc cho CIA. Anh Bích mất năm 2022 tại Saigon.

Năm 1969, Cơ Quan Cảnh Sát Nhật Bản (Japan National Police Agency) cấp cho Tổng Nha CSQG 2 học bổng theo chương trình Colombo. Tôi và anh Phan Thanh Trà (Chủ Sự Phòng Hình Sự) được cử đi học chương trình này. Sau khi trở về nước tôi

được chuyển sang làm “Nhân viên tà lọt” của Phòng Bài Trừ Ma Túy, Chủ Sự Phòng là một Niên Trưởng Khóa 14 Biên Tập Viên CSQG Rạch Dừa anh N.H.Thông.

Năm 1970, Thiếu Tướng Trần Thanh Phong về làm Tư Lệnh CSQG, đã bổ nhiệm Thẩm Phán Phạm Kim Quy làm Trưởng Khối Tư Pháp với cấp bậc Đại Tá. Quận Trưởng Cảnh Sát Huỳnh Văn Ngọc giữ Chức Vụ Chủ Sự Phòng Bài Trừ Ma Túy thay thế N.H.Thông. Quận Trưởng Ngọc không mấy hài lòng về sự bổ nhiệm này vì chức vụ không phù hợp với cấp bậc hiện tại của Ông. Một hôm ĐT Phạm Kim Quy mang đến một tài liệu bằng Anh Ngữ và cần phải phiên dịch ngay. Quận Trưởng Ngọc không có mặt, Đại Ủy Trương Võ, Trưởng Ban Văn Thư giới thiệu tôi là người có khả năng làm công việc này. Tôi được sự chú ý của Đại Tá Quy và buổi chiều hôm đó tôi đưa Bản Phiên Dịch đến Văn Phòng của Ông. Ông rất hài lòng với bản dịch và ra lệnh cho tôi tháp tùng Ông lên TV trả lời cuộc phỏng vấn trên Đài Truyền Hình trong chương trình “Người Dân Muốn Biết” của Đại Tá Trần Văn Lâm. Sau này, mỗi lần đi công tác nơi nào Ông đều cho tôi đi theo, nhất là các cuộc họp quan trọng với Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ. Lần đáng nhớ nhất là hôm vào Dinh Độc Lập để thuyết trình cho Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu và Ủy Ban An Ninh QG. Trong thời gian này tôi vẫn chưa giữ một chức vụ đặc biệt nào trong Khối Tư Pháp. Tôi chỉ là một nhân viên thường tại Phòng Bài Trừ Ma Túy. Trong những vụ điều tra liên quan đến ma túy, Đại Tá Quy không giao cho Phòng BTMT mà chuyển cho Phòng Hình Cảnh. Khi cuộc điều tra của Phòng Hình Cảnh không mang lại kết quả như ý, Đại Tá Quy lại giao cho Phòng BTMT thụ lý bởi vì ở đây quy tụ lớp trẻ, có học thức, chịu khó “lặn lội”.

HỢP TÁC QUỐC TẾ

Tháng 7 năm 1971, tôi được ông Cố Vấn Fred Dick, Đặc Ủy Trưởng của Bureau of

Narcotics and Dangerous Drugs (Tiền thân của DEA) cung cấp thông tin và được Đại Tá Quy ký SVL đi công tác tại Rạch Giá để điều tra một vụ chuyển vận Ma Túy quốc tế, tôi biết đây là một thử thách lớn lao. Sau khi nghiên cứu tình hình và lập kế hoạch, tôi cùng với Thiếu Tá Nguyễn Văn Chín (mất năm 2009), Trung Úy Nguyễn Minh Đức (VA), Thiếu Tá Nguyễn Văn Thành (Anh Ba Thành Mỹ, Bolsa, Little Saigon, mất năm 2001) đánh đồng loạt nhiều trận từ Rạch Giá, đến Phú Quốc, ra đảo Thổ Chu (Pulau Panjang) về đến Saigon, bắt giữ 66 nghi can, tịch thu 55 kilograms heroin, 350 kilograms thuốc phiện đã được cất giấu nhiều nơi, từ hòn Thổ Chu về Vàm Bà Lịch, Kiên Giang, dưới đáy của những chiếc ghe tam bản, phía trên được ngụy trang bằng đồng dừa khô v.v... Đây là thành tích đầu tiên của tôi. Sau đó tôi được Đại Tá Quy đề nghị cho giữ chức vụ Chủ Sự Phòng Bài Trừ Ma Túy thuộc Khối Tư Pháp.

Thuyết Trình và tham gia Hội Báo tại Tòa Bạch Ốc

Năm 1972, tôi tham dự khóa học với 4 Sĩ Quan khác tại International Police Academy - Washington D.C. Tôi sẽ viết về những vui buồn trong khoảng thời gian tu nghiệp tại International Police Academy-Washington D.C ở một Chương khác.

Cũng vào năm 1972, tôi vẫn thường gặp gỡ các Cố Vấn Mỹ. Riêng các Cố Vấn Office Public Safety (OPS) bắt đầu bị giải thể theo đạo luật bổ sung của Thượng Nghị Sĩ phản chiến Mike Mansfield (Mansfield Amendment). Trong khoảng thời gian tu nghiệp tại International Police Academy, tôi nhận được thư mời của Đại Tá Bộ Binh Chuck Yarborough, Cố Vấn MACV mà tôi đã từng quen biết khi ông còn làm việc ở VN. Chúng tôi vui mừng gặp lại nhau. Đại Tá Yarborough giới thiệu tôi gặp Tiến Sĩ Robert Dupont, Cố vấn của Tổng Thống Richard Nixon. Tiến Sĩ Dupont là Director

of National Drug Control Policy. Ông Dupont mời tôi trở lại gặp ông ta một tuần sau đó để tham gia vào cuộc họp báo tại Tòa Bạch Ốc với đề tài “**Ma Túy tại các trường học quốc tế Bangkok**” Tôi từ chối với lý do không biết gì về Bangkok. Tiến Sĩ Dupont biết rất rõ thành tích điều tra và bắt giữ hàng chục tấn thuốc phiện, bạch phiến và đã thành công trong việc phá vỡ các đường dây vận chuyển ma túy từ Vùng Tam Giác Vàng đến Đông Nam Á do tôi điều khiển. Ông ta luôn khen ngợi tôi bằng những ngôn từ tốt đẹp nhất. Ông thuyết phục: “You are SME” (Subject Matter Expert) là chuyên gia trong lãnh vực này. Tôi trả lời là tôi cần có sự chấp thuận của Đại Tá Tư Lệnh CSQG Nguyễn Khắc Bình... Vài hôm sau tôi được mời lên Văn Phòng Nhà Trường và họ đã trao cho tôi bức điện tín “khẩn” từ Saigon với dòng chữ “ Col. Nguyen Khac Binh authorizes Captain Ly Ky Hoang to attend the Press Conference at the White House on.....” Về sau tôi mới biết Cố Vấn Giám Đốc Public Safety đã đích thân xin phép Bộ Tư Lệnh CSQG cho tôi. Tôi đã giữ bức điện tín đó như một “lá bùa hộ mạng”.

Ngày họp báo tôi hơi “run” vì đây là lần đầu tiên tham dự một cuộc họp báo bằng tiếng Anh, nhất là khi nhìn thấy một hàng micro của các cơ quan truyền thông ABC, NBC, CBS vv. đặt trước mặt và hàng loạt máy quay phim nhà nghề “chĩa” vào. Chưa bao giờ tôi đứng trước cuộc họp báo có tầm vóc quốc tế như thế. Tôi hít thở thật sâu, lấy lại bình tĩnh để không hổ thẹn “mang chuông đi đánh xứ người”.

Mở đầu cuộc họp báo, tôi trình bày sơ lược về đường dây chuyển vận ma túy từ khu Tam Giác Vàng (Lào, Miến Điện, Thái Lan) qua ngã Bangkok, nơi có hàng ngàn học sinh Trung và Tiểu Học mà phần lớn là con em của các nhân viên Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ và quốc tế đang theo học. Học sinh có thể mua ma túy một cách dễ dàng vì Thái

Lan không có luật “Drug Free at School Zone” và các hàng quà bánh được tự do bày bán ở cạnh trường học. Ký giả quốc tế chỉ hỏi qua loa vài câu, sau đó họ chuyển qua đề tài chính trị. Họ đặt những câu hỏi như: “Ông nghĩ gì về đề nghị “ngưng bắn da beo?” và người Việt Nam nghĩ gì về “Cuộc bầu cử độc diễn của Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu?” Bị hỏi bất ngờ các câu hỏi không nằm trong đề tài của cuộc họp báo, tôi định từ chối nhưng chợt nghĩ tới “lá bùa hộ mệnh” mà ông Tư Lệnh vừa gửi nên nhủ thầm “cờ đến tay sao không phát”? Vì vậy, tôi đã trả lời: *“Hiệp định Geneve năm 1954 không có điều khoản nào cho phép các lực lượng võ trang của Cộng Sản Bắc Việt lấn chiếm lãnh thổ của VNCH và Chính Phủ VNCH cũng chưa bao giờ ra lệnh cho Quân Lực của mình xâm lấn lãnh thổ Bắc Việt. Đề nghị “ngưng bắn da beo” của Cộng Sản Bắc Việt không những là một âm mưu “lấn đất dành dân” mà còn tự thừa nhận việc vi phạm Hiệp Định Geneve vì họ đã tiến quân vào lãnh thổ của VNCH. Quý vị nên nhớ rằng Hiệp Định Geneve ký kết năm 1954 đã được quốc tế công nhận. Cộng Sản Bắc Việt và quan thầy là Trung Quốc cũng đã ký tên trong văn kiện này”*.

Trả lời câu thứ 2, tôi nói tiếp: *“Về việc chỉ có Liên Danh hai Ông Nguyễn Văn Thiệu và Trần Văn Hương ra ứng cử Tổng Thống và Phó Tổng Thống thì chiếu theo Hiến Pháp Đệ Nhị Cộng Hòa do Quốc Hội Lập Hiến ban hành năm 1966, có Điều Khoản: “Nếu chỉ có một Liên Danh ra ứng cử thì cử tri có quyền bỏ phiếu “Tín Nhiệm” hay “Bất Tín Nhiệm”. Một hình thức Referendum. Cuộc bầu cử năm 1971 được sự giám sát của các tổ chức quốc tế, và Liên Danh 2 Ông Nguyễn Văn Thiệu - Trần Văn Hương được hơn 71% phiếu “Tín nhiệm”. Vì vậy, việc đắc cử của Liên Danh Nguyễn Văn Thiệu - Trần Văn Hương là hợp hiến và hợp pháp”*.

Buổi chiều hôm đó nhiều cơ quan truyền

thông, truyền hình tường thuật lại cuộc họp báo tại Tòa Bạch Ốc trên hệ thống quốc gia.

Một tuần sau, tôi trở về nước. Trung Úy Khanh thuộc Phòng Văn Thư Bộ Tư Lệnh mời lên phòng văn thư và cho tôi xem Bản Phúc Trình của Tòa Đại Sứ VNCH tại Hoa Thịnh Đốn gửi cho Phủ Tổng Thống, Thủ Tướng Chính Phủ, Bộ Ngoại Giao và Bộ Tư Lệnh CSQG về cuộc họp báo tại Tòa Bạch Ốc có một Đại Úy CSQG tham dự. Trên bản phúc trình tôi đọc được nét bút của Thiếu T. Nguyễn Khắc Bình “Khen ngợi Ông Hoàng”. Trung Úy Khanh cho biết công văn này sẽ được lưu vào hồ sơ cá nhân. Tôi được thăng cấp Thiếu Tá CSQG thực thụ và được ân thưởng Huy Chương Mỹ Bội Tinh Đệ Nhất Hạng.

CHỈ THỊ MẬT CỦA THIẾU TƯỚNG TƯ LỆNH CSQG

Ngày 26 tháng 3 năm 1975 tôi được Trung Tá Tạo, Chánh Văn Phòng Tư Lệnh gọi lên văn phòng trình diện Thiếu Tướng Nguyễn Khắc Bình. Trong Bộ Tư Lệnh, ai ai cũng biết Thiếu Tướng Bình làm việc rất nghiêm. Tất cả các mệnh lệnh phải đi theo “Hệ thống quân giai”. Muốn gặp Tư Lệnh thì phải có sự hiện diện của cấp Chỉ Huy liên hệ nhưng Văn Phòng cho biết tôi phải đến trình diện “tức khắc”. Đây là lần đầu tiên tôi được gặp mặt vị Tư Lệnh. Thiếu Tướng mời tôi đến gần bàn làm việc của Ông rồi nói: *“Tôi cho phép Thiếu Tá đi Washington theo lời mời của Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ. Thiếu Tá cũng biết vào giờ phút này Thủ Tướng không còn cho ai xuất ngoại để học hành làm gì. Tuy nhiên, tôi cho Thiếu Tá đi Mỹ với hy vọng nếu gặp cơ hội như năm 1972, Thiếu Tá có thể trình bày cho Chính Phủ và công dân Hoa Kỳ biết tình trạng khó khăn của VNCH. Tôi và Tổng Thống hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của Thiếu Tá”*. Ông tiếp: *“Chúc Thiếu Tá đi may mắn và thành công”*.

Rời Văn Phòng Tư Lệnh, tôi không khỏi bàng hoàng và lo lắng mặc dù đây chỉ là lời dặn dò nhưng thi hành nhiệm vụ thật không dễ chút nào. Đây là chuyện quốc gia đại sự chứ không phải chuyện đi tu nghiệp thông thường, và tôi không ở vị trí lãnh đạo ngoại giao, làm thế nào để thuyết phục chính phủ Hoa Kỳ tiếp tục viện trợ cho VNCH?

Tôi đáp chuyến bay PanAm ngày 29 tháng 3, 1975 đi Washington DC bằng thông hành Công Vụ VNCH; Đại Sứ Quán Mỹ cấp visa và vé máy bay. Đây là một trong những chuyến bay cuối cùng vì chỉ sau đó vài hôm Việt Cộng pháo kích vào Phi Trường Tân Sơn Nhất và Hãng PanAm đã hủy những chuyến bay sau này.

Cuối năm 2023, khi bài của nữ ký giả Cathy Free đăng trên trang đầu tờ Washington Post nhân ngày Thanksgiving về việc di tản vợ con tôi vào cuối tháng 4, 1975, vị cựu lãnh đạo cao nhất của DEA cho biết là Ông và Ban Tham Mưu đã chỉ thị cho Ông Steve Greene, Cố Vấn Trưởng DEA tại Saigon phải tìm đủ mọi cách để đưa tôi và vợ con sang Hoa Kỳ “With Dignity”

Mission Impossible tại Hoa Thịnh Đốn

Vừa đến Washington DC, tôi cấp tốc đến gặp Đại Tá Chuck Yarborough Cố Vấn ONDP, Tòa Bạch Ốc. Tình hình thay đổi từng giờ. Chỉ trong vòng hai tuần lễ, Vùng I và Vùng II đã bỏ ngõ, rơi vào tay Việt Cộng. Ông Cố Vấn cho biết Quốc Hội đã “khóa tay” Tổng Thống Hoa Kỳ từ lâu. Tổng Thống Ford cũng vừa tuyên bố rằng lịch sử đã “sang trang”. Bây giờ chỉ có thể trợ giúp nhân đạo cho VN mà thôi. Tôi “chết điếng” khi nghe tin này nhưng vẫn cố vớt vát nhờ Ông Cố Vấn hỏi lại Văn Phòng Tòa Bạch Ốc về những cam kết của Chính phủ Hoa Kỳ với VNCH xem có còn thực hiện được chút nào hay không? Chẳng hạn như cho VNCH vay 300 triệu Mỹ Kim để mua đạn dược, nhiên liệu. Câu trả lời vẫn là “Không” vì “Tất cả phải tùy thuộc vào Quốc Hội Hoa Kỳ”. Tôi ghen ngào hỏi “Vậy rồi số phận

của quân, dân, cán, chính VNCH sẽ ra sao? Ông Cố Vấn nói Tổng Thống Ford vừa bổ nhiệm TS Henry Kissinger làm Bộ Trưởng Bộ Ngoại Giao, việc tôi vừa hỏi là một “Mission Impossible”. Sau ngày đại tang của đất nước, ĐT Yarborough và Phu Nhân đã sponsor gia đình tôi đến ở nhà ông bà cho đến ngày bà mẹ và cô em vợ rời trại tỵ nạn đến xin tá túc, chúng tôi phải đi thuê motel tạm trú cho 5 nhân khẩu, cho đến khi tìm được nhà. Quý bạn nào có mẹ vợ, em vợ ở chung trong một phòng thì có thể thông cảm cho tôi!!

Tháng 2 năm 2023, Luật Sư Nguyễn Duy Tiếp (cùng Khóa 3 Học Viện CSQG) có tổ chức buổi họp mặt Tân Niên của Cựu SVSQ Khóa 3 Học Viện CSQG tại tư thất ở thành phố Cupertino, California. Tôi và K3 Cao Hoàng Vân đến đón Cựu Thiếu Tướng TL CSQG cùng chung vui với anh em K3 tại Bắc California. TT Nguyễn Khắc Bình xác nhận chính Ông đã ký Sự Vụ Lệnh cho tôi qua Thái Lan để thu thập tin tức tình báo vùng Tam Giác Vàng, gửi công điện cho phép tôi tham gia cuộc họp báo tại Tòa Bạch Ốc năm 1972 và ký Sự Vụ Lệnh cho tôi đi Hoa Kỳ tu nghiệp vào cuối tháng 3 1975.

60 năm nhìn lại đoạn đường đời mà tôi đã đi qua với những biến cố thăng trầm của đất nước và trong cuộc sống, tôi xin chia sẻ với các bạn cùng Khóa 3 nói riêng và những Cựu CSQG VNCH nói chung. Nhân đây, tôi cũng xin cảm ơn các Anh Em Chiến Sĩ Biệt Động Quân đã cứu mạng trong trận Mậu Thân.

Sau năm 1975 số tôi vẫn liên tục vận vào nghiệp làm Law Enforcement. Từ một Sĩ Quan Cảnh Sát QG VNCH năm hai mươi hai tuổi, tôi trở thành Sĩ Quan DEA lúc 29 tuổi (DEA Supervisory Special Agent) thuộc Bộ Tư Pháp Hoa Kỳ, năm nay đã 78 tuổi vẫn còn làm Advisor, Consultant, Giảng Viên Trưởng cho Liên Hiệp Quốc UN Office on Drugs and Crimes, và là

Consultant cho Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ...
Nếu Trời còn cho sức khỏe, tôi sẽ đi Phi Châu đầu tháng 12/2023 và sẽ tiếp tục đi khắp nơi trên thế giới để chống những kẻ làm hại nước Mỹ....

Bài đã dài, tôi sẽ viết tiếp vào dịp khác.

Lý Ký Hoàng

Cựu SVSQ Khóa 3 Học Viện CSQG

Cựu Thiếu Tá CSQG/VNCH Khối Tư Pháp

Cựu Sĩ Quan Đặc Vụ DEA, Bộ Tư Pháp Hoa Kỳ (DEA Supervisory Special Agent, Ret)

Hiện tại là SME (Subject Matter Expert)
Consultant cho Liên Hiệp Quốc và Bộ Ngoại
Giao Hoa Kỳ.

Hình chụp hồi tháng 3 năm 2023 tại Astana,
Kazakhstan, nơi LB Nga phóng phi thuyền
vũ trụ (Baikonur Cosmodrome) lên không
gian trước Hoa Kỳ.

TRẢ LẠI TÔI

Trả lại tôi Saigon từng con phố,
những con đường giờ đã đổi thay tên,
trả lại hàng me rủ bóng mát êm đềm,
để mai về không thấy gì xa lạ.

Tôi sẽ về thăm những hàng cây rợp lá
cỏ còn không hay chỉ những giấc mơ?
những con đường vẫn như những ngày xưa
để em không vô tình như cây cỏ.

Nuôi hy vọng em vẫn còn nơi đó
xóa tóc thề bên cửa khố trời mưa,
trả lại tôi mái trường cũ ngày xưa
mỗi ngày đứng chờ em giờ tan học.

Trả lại cho tôi Saigon thuở đó
cỏ nắng vàng cháy trên mái tóc em
mọi người nhìn nhau bằng ánh mắt thân quen
cùng góp tay giương cao cờ nhân bản.

Những người Saigon xưa bây giờ lỵ tán
phố cũ xa rồi chỉ tìm thấy trong mơ
đã hết rồi ôi những tuổi thơ
bị dẫm nát không còn gì tồn tại

Mức gì một ngày cho tôi trẻ lại
Để trở về thăm phố cũ, người xưa.

Ngã Quyền

Tháng hai 2018.

